

TERIER AUSTRALIJSKI

(Australian Terrier)

Wersja polska 10.12.2012

Pochodzenie: Australia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 08.10.2012

Użytkowość: Jeden z najmniejszych roboczych terierów, powstał by być towarzyszem i pomocnikiem w ciężkich czasach i warunkach.

Klasyfikacja FCI: grupa 3 teriery
sekcja 2 teriery małe
Próby pracy nie są wymagane.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Terier australijski, choć powstał z brytyjskich przodków, jest jednym z niewielu przedstawicieli tej grupy, których ojczyzna nie jest Zjednoczone Królestwo. Jest też pierwszą rasą, która powstała w Australii. Z dużym prawdopodobieństwem powiedzieć można, że zarówno on jak i silky terier pochodzą od rozmaitych szorstkowłosych terierów z Tasmanii, Nowej Południowej Walii i Victorii. Te z kolei za przodków miały teriery skye, szkockie i dandie dinmont. Okazjonalnie dodawano jeszcze yorkshire teriera. Wiadomo, że już na początku XIX wieku osadnicy z okolic Campbell Town i Ross na Tasmanii mieli szorstkowłose psy o niebieskiej, lśniącej maści podstawowej z podpalaniem. Ważyły około 10 funtów, a cenione były jako stróże

WYGLĄD OGÓLNY:

Mocny pies o krótkich kończynach, raczej długi w stosunku do swej wysokości, obdarzony typowym dla teriera charakterem: aktywny, pełen temperamentu. Jego sierść jest twarda, nie trymowana, wokół szyi tworzy wyraźną kryzę, która sięga mostka, długa, mocna głowa dodaje mu wyrazu bezpretensjonalnego śmiałka.

USPOSOBIENIE/CHARAKTER:

Terier australijski jest z urodzenia psem użytkowym, lecz jego przywiązanie do właścicieli i wesołe usposobienie sprawiają, że jest doskonałym kompanem.

GŁOWA:

Z charakterystyczną, miękkowłosą czuprynką.

Mózgoczaszka długa o płaskim czole, średniej szerokości, dobrze wypełniona między oczami.

Stop niewielki, jednak widoczny.

Trzewioczaszka:

Trufla nosowa czarna, średniej wielkości, Nieowłosiona skóra obejmuje dość daleko grzbiet kufy.

Kufa mocna, takiej samej długości co mózgoczaszka. Nie może być zapadnięć pod oczami. Długa i silna szczęka oraz żuchwa gwarantują niezawodny chwyt.

Wargi gładkie, przylegające, czarne.

Uzębienie: szczęka i żuchwa są mocne, zapewniają pewne zwanie, silne zęby równomiernie rozmieszczone, siekacze szczęki przykrywają ściśle siekacze żuchwy, co tworzy zgryz nożycowy.

Oczy powinny być owalne i małe, o przesywającym spojrzeniu, ciemnobrązowe, dobrze rozstawione i nie wylupiate.

Uszy małe, spiczaste, stojące, dobrze noszone, miernie rozstawione, nie ma na nich długiej sierści. Ruchliwe i czujnie nastawione, (nie dotyczy to szczeniąt do szóstego miesiąca życia).

SZYJA:

Dobrej długości, mocna, lekko łukowata, harmonijnie powiązana ze skośnie ułożonymi łopatkami.

TULÓW:

Mocny, długi w stosunku do wysokości psa w kłębie. Określenia tego użyto wcześniej w punkcie „Wygląd ogólny”. Za autorami standardu powtarzam to zdanie: „mocny pies o krótkich kończynach, raczej długi w stosunku do swej wysokości”.

Grzbiet prosty.

Lędźwie mocne.

Klatka piersiowa średniej głębokości i szerokości, żebra są dobrze wysklepione. Przedpiersie jest wyraźnie zaznaczone, mostek położony stosunkowo nisko.

OGON:

Tradycyjnie cięty; bez względu na to, czy cięty, czy długi, musi być osadzony i noszony wysoko, ale nie zakręcony nad grzbietem.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie proste i gdy patrzymy na nie od przodu równoległe ustawione, kość mocna. Porasta je sierść tworząca pióro od łokcia po nadgarstek.

Śródreżcza mocne, nie powinny być skośnie ustawione.

Kończyny tylne szerokie, średniej długości. Gdy patrzymy na nie z tyłu powinny być względem siebie równoległe, od stawów skokowych po łapy. Nie mogą być ustawione ani szeroko, ani wąsko.

Uda silne i muskularne.

Stawy kolanowe dobrze kątowne.

Stawy skokowe nisko położone, o dobrych kątach.

Łapy małe, okrągłe, zwarte o mocnych opuszkach, palce zebrane, średnio wysklepione. Łapy nie kierują się ani na zewnątrz, ani do wewnątrz, pazury mocne, czarne lub ciemne.

RUCH:

Równoległy, elastyczny i energiczny. Kończyny oglądane od przodu są równoległe w akcji, łopatki, łokcie i nadgarstki nie są luźne. Kończyny tylne swobodnie pracują w kolanach i stawach skokowych, ich wyrzut jest energiczny i wydajny. Oglądane od tyłu, od stawów skokowych do ziemi, są równoległe wobec siebie, w ruchu ani wąsko, ani szeroko rozstawione.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos na tułowiu dwojakiego rodzaju: szorstka, prosta i gęsta okrywa o długości ok. 6 cm i krótki, miękki w gatunku podszerstek. Na kufie, dolnej części kończyn i łapach włos nie jest długi.

Umaszczenie:

a) błękitne, błękitno stalowe lub błękitno-ciemnoszare z intensywnym podpalaniem (nie piaskowym) występującym na kufie, uszach, spodniej części tułowia, dolnych partiach kończyn, łapach, wokół odbytu (nie dotyczy to szczeniąt). Im bardziej czyste i wyraźniejsze kolory, a podpalanie odgraniczone, tym lepiej. Osmolenia uważa się za wadę. Czuprynka jest błękitna, srebrna, lub o ton jaśniejsza od koloru włosa na głowie.

b) jasnopiaskowe lub czerwone z czuprynką o ton jaśniejszą. Wszelkie osmolenia lub włosy ciemno-cieniowane traktuje się jako wadę.

c) przy każdej maści białe znaczenia na piersi i łapach stanowią wadę.

WZROST I WAGA:

Wysokość w kłębie: za najbardziej odpowiednią przyjmuje się ok. 25 cm. Suki są nieco mniejsze.

Waga: najlepsza waga dla samca to ok. 6,5 kg. Suki są lżejsze.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca uważa się za wady, których ocena zależy od ich stopnia.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- **agresja lub wyraźna lękliwość**

- psy posiadające wyraźne wady fizyczne lub odchylenia psychiczne powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć normalnie rozwinięte dwa jądra, umieszczone w worku mosznowym.

Ostatnie zmiany zapisane są tłustym drukiem.